

МАМАЙ

І

МАРГАРИН

вільний проект на вільну тему

МАМАЙ І МАРГАРИН
ЗМІСТ

без назви	
by comrade molotov	3
МА-МА-Й-МА	
by gigaster feat.. citrusova	5
без назви	
by fish ua	7
без назви	
by gvirinko	9
МАМАЙ І МАРГАРИН	
by kozodoy	11
ОДНОКЛАСНИКИ	
СТЕПАН	
by Idoroshe	15
МАМАЙ І МАРГАРИН	
by nashe lito	17
СВІДЕТЕЛЬ І ЄГОВА	
by nezkor	19
КАРТЯРСЬКА ПІСЕНЬКА	
by olehkots	25
ЗВЕРНЕННЯ ДО...	
by ostriv	27
без назви	
by panchoxa	29
ЯМАМ	
by pixer	31
ПОДСНЕЖНИК	
by pliama	33
«МАМАЙ» І М. ГРИНІВ	
by realysilverfish	35
МИКОЛА І ШКВАРКИ	
by shuher smit	37
НЕ ПОМАСТИШ – НЕ ПОЇДЕШ	
by shuher smit	39
без назви	
by silverandglass	43
СТРАХ БІЛОГО	
by sjomka	45
СУБЛІМАЦІЙНА КАЗКА	
by slavinska	47
M&M	
by stood	49
МАМАЙ І МАРГАРИНА	
by strongowski	51
ЛЬОША СОЛДАТОВ	
by trina ka	53
МАМАЙ І МАРГАРИН	
by wheeller	55

На районі був один пацан, але оскільки він виріс в сії алкоголіків, то був недорозвинутий психічно, і говорити якби не вмів, а тіки вмів вимовляти звук «ма»... і от його спитають чи він їде на карпати він каже – ма, а коли не їде каже мАа. Ну і його пацани і прозвали мамай. В нього було село в мостисках, в прикордонній смузі, то його родина шо там жила гендлювала, возила в польшу цигарки і горівку а звідтам дешевий польський маргарин. В мамая була дівчина, вона була нормальна на голову, але пішла за нього бо була горбата, топто ніхто її на районі не хтів, а їх якось звели знайомі порадили... ну і та дівчина каже йому, то нічо шо ти говорити не вмієш, головне шо в тебе хуй є працюючий і ти робити можеш, а нам треба на весілля гроші, то їдь в київ на заробітки. Ну і поїхав він в київ і влаштувався грузчиком на складі жиркомбінату. Там він робив погрузку маргарину на машини, а вони розвозили по маркетах. В місяць заробляв 600 баксів, за півроку приїхав і женився. І все в нього було добре.

by citrusova

Щовечора лікар заходить до спальної кімнати дівчаток (діти назвали його «Мантофлем» - за звучанням це схоже на польське прізвище. Хоча, можливо, й через зачовгані хатні капці, що він їх носив й на вулиці). Дівчатка негайно обступають його галасливим колом, поки він лічилкою вибирає одну з них «для гри». Останні кілька тижнів лічилка незмінно вказує на одну з них – Марину. Решта ж розчаровано розходяться по своїх ліжках.

Марина лежить на холодній дермантиновій кушетці, розкладена, як жаба перед препаратією. Марині вісім років. Вона худенька, майже прозора, у неї дві довгі русьві коси, тоненькі ручки і хвороба із страшною назвою "сколіоз". За брудним вікном – безпросвітна темрява, глуха ніч. Лише десь поскрипує на вітру вуличний ліхтар, періодично освітлюючи дивним потойбічним світлом вікно і трохи палати. Скрип-скрип, світло – темрява, світло – темрява.

Марина культиється від холоду. Прив'язані гумовими джгутами до кушетки руки затерпли, на голі ноги постійно сідає муха. Біля кушетки майже нерухомо сидить лікар; вся його горячкова збудженість передалася в жести - він нервово хрускотить пальцями, бгає поли халата, час від часу зісмикує з голови шапочку і довго тре масну лисину (а потім подовгу мне шапку в руках, немов забувши, де її місце), знімає й одягає назад окуляри з товстими скельцями.

- Щоб смакувало краще, додають молоко... ну ще сіль... Отак от, люба моя. Молоко і сіль... Для випічки найкраще брати твердий маргарин. Ти ж любиш тістечка? Всі маленькі дівчатка люблять. Я це точно знаю, можеш мені не брехати! А потім у них болять зубки, і погані дяді-лікарі видирають ці маленькі зубки ве-е-еликими щипцями... Хе-хе-хе... Особисто я, цукерочко моя... особисто я надаю перевагу маргарину м'якому і ніжному... – лікар нервово облизує губи, приплямкує.

Маринка починає рюмсати. Так, без особливих причин. Мантофль витягає з кишені пачку, поволі розгортає її і занурює пальці у маргаринові нутрощі. Дівчинка замржується, ніби від страху, хоча насправді їй просто незручно лежати. Мантофль теж примружує очі – від задоволення.

- Багато маргарину їсти не можна, чуєш, рибонько моя? Таким гарненьким дівчаткам, як ти, ніяк не можна. Інакше на маленькому животику і сідничках виростуть великі драглисті складки, - лікар зачірпує пальцями білу мастику і рясно накладає на живіт Марині. Та, густо обмазана маргарином, тоненько скиглить. Їй нудно, і маргарин неприємно холодить живіт.

Лікар запихає вільну руку кудись під халат і вовтузиться. Марина замовкає і не мигаючи дивиться то на Мантофля, то на вікно, то собі на живіт. Лікар продовжує бубоніти щось невиразне і соває рукою під халатом.

- Поживний... вівсяне печиво, наприклад... або пісочне... смачний, поживний... оххх... цукееерочко моя...

Марина витирає руки об поли халата, поправляє світлі пергідрольні пасма, що вибилися з-під косинки. Дванадцять годину перед її очима рухається конвеєрна смуга з пачками маргарину. ноги гудять, затерпла спина, але Марина не звертає на це уваги – за потреби

вона може простояти тут ще стільки ж, яка різниця. Відсапавшись, Марина витягає з кишені халата загорнутий в целофан хліб. Повільно повзуть по конвеєру пластикові пачки, вщерть заповнені жовтуватим маргарином. Марина ліниво простягає товсту руку і ловить пальцем маргарин з першої пачки, дбайливо розмазує його по скибці. Знову простягає. Палець – кавалок маргарину – хліб. Палець – маргарин – хліб... Аж поки скибка не покривається товстим маргариновим шаром. Марина ще деякий час дивиться порожніми очима на безконечні маргаринові пачки, що їдуть з невідомої темряви у невідому темряву щільними рядами, потім задумливо пхає бутерброд до рота, жує, відкусуючи великі шматки, облизує масні губи, смачно плямкає.

За брудною шибкою фабричного вікна темно, лиш, потріскуючи перегорілими лампочками, миготять на даху навпроти велетенські літери:

МАРГАРИН
СМАЧНИЙ
ПОЖИВНИЙ
ДЕШЕВИЙ
ПРОДУКТ!

by pixer

Рузька сидить на мокрому піску і насипає вежу. Пісок зимний і сидіти Рузьці неприємно. Хвіст мерзне. Хвіст і вуха – такі собі автономні кімнати Рузьчиного тіла. На них вічно не вистачає обігріву, замерзають найпершими. Та Рузька не встає, продовжує насипати-нахлюпувати мокрий пісок на вершечок вежі, тому що Рузьці сумно.

Образив Рузьку Вовк. Укусив і набрехав, що Рузьчина мама втекла з офіцером. Вірніше, спочатку набрехав, а коли Рузька спробувала Вовка за це набити, ще й укусив. Та Рузька все одно знає, що то неправда. Мама пішла до лісу чистити криниці. Її, Рузьку, лишила на господарстві. Рузька вигнала кози, позбирала яйця у курнику і втекла до моря, бо вдома баба, баба хоче, щоб Рузька цілісінький день роботу робила, фасолі перебирала, а проблеми Рузьчині бабі до одного місця. Хай баба сама перебирає, коли їй кортить.

Словом, нема кому й наскаржитись.

Море хлюпає брудною піною, підточуючи Рузьчину вежу.

От виросте Рузька, сама ходитиме до лісу. І криниці чистити, і мед шукати.

А море вже все гризь та гризь, усю вежу підточило і шепоче: «Рузько-Рузько, я тебе з'їм!»

- Ну то й їж – каже Рузька.

А тим часом Рузьчина Мати чалапає лісом, шукає грибів. Грибів багато, бо ніхто крім Рузьчиної Мами до лісу не ходять. А то саме вона пустила чутку, що по лісі Мамай ходє. А що люди дурні, то хай по хатах сидять, а у Рузьчиної Мами завжди грибів насушено й насолено, і їжачатина є, і кислички, і мед, і терен.

Хто гриби збирав, той знає: найбільша жадібність нападає, коли торба вже повнісінька. От і Рузьчина Мати має повний кошик, а все одно думає: «Ну, ще трошки, під отими дубами завжди ситно!» А за дубами ще й малиновий кущ – гріх ягоди не обібрати.

Аж за кущами Рузьчина мати щось почула. Прислухалася, впустила кошик і прожогом метнулася в хаші. Сталося!

А тим часом баба перебирала фасолі і сердилася. Сердилася на Рузьку, що не сидить дома, не помагає. Сердилася на дочку, меду обіцяла та й нема, а що їй тепирь на хліб мастити? Хліб магазинний, кеслий, хоч би медом присмачити – може б воно і пішло. А що їм, вітер один у голові. Масла нема. Хоч би паштет який завалаявся, та й того нема. Хуч бери та фасолі кидай. Мастить баба на хліб маргарин, присмачує тертою морквою. Ой жалко їй, ану як не візьме?

А тим часом Мамай сидить біля дуба та грає на кобзі. «Ой, у лиски новий двір, та три дочки на вибір...» Бабаїха стоїть за кущами і наслухає. Ой як кортить їй вийти та спитати: «Мамаю-Мамаю, у тебе кінь один?» - а він скаже – «Один» - «Мамаю-Мамаю, а в тебе чарка одна?» - «Одна» - скаже. «Мамаю-Мамаю, а в тебе шабля одна?» «Не твоє собаче діло» - скаже. «Мамаю-Мамаю, а чого ж за тобою дівки дві?»

Ой, не вернуса – думає Бабаїха. Ой, піду, не вернуса.

А тим часом баба стоїть біля моря і кидає канапки з маргарином та морквою. Не бере море. Гойдає на хвильках, та й викидає. «Не треба – каже. Сите я.»

by rlomkkko

мати назвала її маргаритою. натякаючи на булгакова і ще на якісь відомі тільки її конотації.

ну не могла ж мати знати, що дитина буде картавити.

ненависний звук. ще й два рази! (а ну скажи "риба"?! гагага)

в дитинстві вона подзвонила на радіо в вікторину якусь.

щоб приховати свою біду, вирішила взагалі не вимовляти те кляте "errrrr"

хтось з однокласників впізнав її голос..

ще довго її спину переслідувало оте "магаита".

так би й залишилось це за нею, якби не особлива риса її характеру.

тобто - характерна безхарактерність. в інші часи це могли б назвати добротою.

добра дитина - віддавала все, що просили.

за це їй дали прізвисько "маргарин".

за це в колі її знайомих та знайомих її знайомих чоловіків особливе значення мав вираз "намазати маргарин". вимовлялось це з масним підсмішковуванням. дотепники.

всі знали, що варто було трохи подмухати на неї, трохи розбурхати серце пестливими нетерплячими пальцями, трохи нагріти парою слів, парою від слів що мали б бути теплими, але в іншому контексті - і робіть що хочете.

але їй було добре й від того. лишень потім потребувала трохи часу, щоб розплесканій розпластаній затверділій і покинутій знову

збиратись до купи

вона знала про маргарин. і від того так було лячно, що змусила себе про це не знати.

звісно, вона вірила, що от воно от це от справжнє прийшло. так і чекала..від скибки до скибки..

ага. дочекалась.

іван мамай познайомився з нею саме через ту "р", бо в його родоводі до четвертого коліна не було ні в кого тієї літери в імені. це її страшенно вразило. в цьому вона вбачала романтичний Знак. на цьому ґрунті й зійшлись. йому зручно під боком мати тепле

піддатливе тіло. вона малювала на ньому візерунки своїми інстинктами створення сім'ї та продовження роду. він був досить уважним, щоб маргаринячий рід не проріс і не притягнув його до себе клейкими лапками відповідальності.

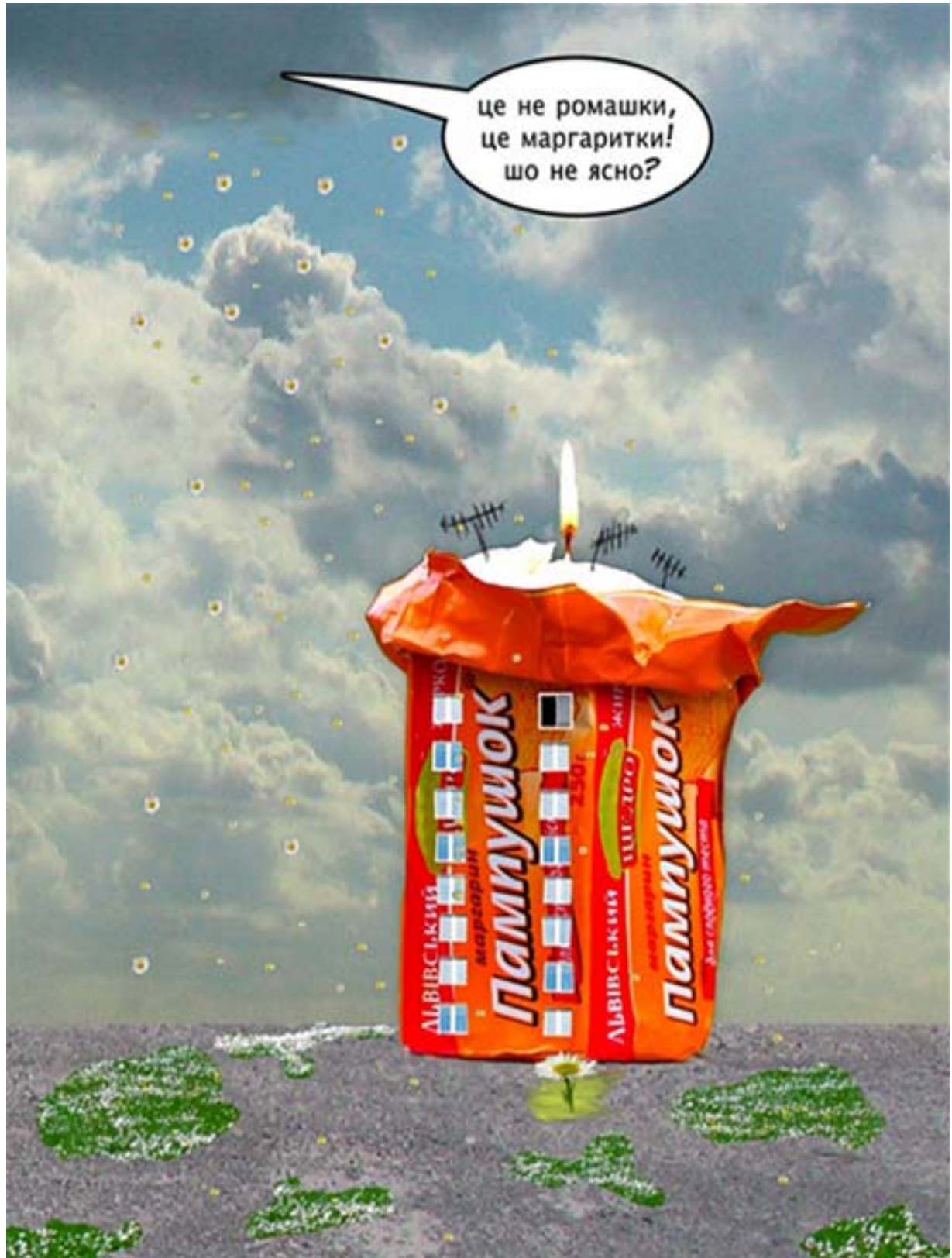
того ранку він запізнювався на роботу. психував і кричав. не міг знайти телефон. вона зі свого набрала і швидко побігла в іншу

кімнату, де дзеленькало. "margarin is calling..".

мовчки віддала телефон. дочекалась доки за ним закриються двері і вистрибнула з вікна.

доки він спустився пішки з 8 поверху, вона вже була розплескана. збирались навколо люди

"оце так розмазався маргарин, по-справжньому"

by wheeller

Сегодня утром Мамай открыл свою книгу реже. Для него это необычное явление, читать по утрам. Обычно по утрам он претя на работу, а если выходной – спит до полудня. Сегодня Мамай не пошел на работу, потому что вдруг осознал, что его начальник – козел.

Эти чертовы соседи сверху! С шести утра орут как резанные друг на друга! Блядь. Не поспишь! И сколько этот благодарный сынок будет материть свою любимую мамашу! Ну и семейка!...

Именно поэтому Мамай открыл сонными глазами тяжелейшую книгу и решил ее почитать. Открыл наугад, как обычно открывают клады, или выбирают, кого бы сегодня прибить... А там написано

Камни как мокрые динозавры вылеживали свои туши на песке. Их ласкали волны, и ветер так задиристо дул на их грубоватые поры. Динозавры томно потягивались, поворачивались на бок и иногда мычали. Люди назвали это место Пляжем Говорящих Камней.

Именно сюда Ляля привела мужа, чтобы наконец со всем разобраться. Вчера он избил ее, и, выплевывая выбитый зуб, она окончательно решила объяснить... только не знала, поймет ли...

Слезы капали из ее глаз, он держал ее под руку, она смотрела на него, и он чувствовал теплоту ее взгляда. Он не понимал, что происходит. И только камни мычали...

Ляля подвела мужа к самому маленькому динозавру и села ему на живот.

- Послушай, – сказала она, – ты же знаешь, как сильно я люблю тебя. Это невозможно не чувствовать. Но пойми, кука, я не могу любить тебя одного и все, я так умираю...
- Что за глупости!
- Кукачка... Во мне так много нежности, и, если я выплесну всю ее на тебя, ты не выдержишь. Если всю свою любовь я буду дарить только тебе, ты просто умрешь, тебе будет незачем жить...

Он нырнул ей в зрачки и вымолвил

Какой бред! Вскрикнул Мамай, и захлопнул ресницей книгу, тяжелую как бремя обид...

Он скривился и поднял взгляд на потолок. Сутра они орали, а теперь снова стучат чем-то по полу. Кувалдой?! Вчера, когда Мамай пил чай, что-то кааааак! грохнется!!! Такой гул прошел по потолку, что ему показалось, будто соседки свалятся сейчас на голову, или в чашку...

«Где же моя программа?», «Куда я подевал программу?», «Память куриная».

Он поднялся с кровати и забродил, точнее тело его забродило... Да не в том смысле! Он слонялся в четырех стенах, как в замке, и пустые рыцарские латы думали, он ищет потайную дверь, а он просто искал программу. «Не голова, а жопа!».

Так пол дня. Уже ковыль успел выпустить миллиарды семян, и жуки, и муравьи подобрали их, уже козел начальник успел дать несколько важных распоряжений, уже солнце сменило угол своего свечения, а Ванечка Понкратов накакал в штаны, да и мало ли чего еще случилось в мире, пока этот Мамай (что за имя!) искал свою программу. И так и не нашел.

В конце концов, он психанул и отправился пить чай.

Ах, чай! Напиток богов!

«И что сегодня за день! Я себя просто не узнаю». Действительно (на зауваження психологам), странные мысли лезли ему в голову. Чай расслабил и тонизировал его. Мысли выстроились в стройный узор, а Мамай дал волю своей фантазии, чего не делал он как давно...

как солнце светит на меня, послушайте, детки!

Как солнце светит на меня, послушайте детки!

Детки! Как на меня светит солнце, прищурьте глазки!

Как солнце светит на меня, послушайте-ка, детки!

Снова что-то грюкнуло на потолке. И понеслась!...

Ему вдруг представилось, что соседи рехнулись, после того как папа застрелился. Ну что!? Когда они выходят на улицу, они ведут себя как нормальные люди. Здороваются с бабками, несутся по делам, и прочая. Но как только двери закроются, они перевоплощаются. Ну, например, улыбаются как-то странно, как маньяки в кино, или у них начинается тик: у младшего брата дергается глаз, он все время как будто подмигивает, у старшего брата дергается правая сторона губ, а у матери дергается вся голова, как будто она кому-то тайком указывает по направлению влево.

И вот они втроем загорелись бредовой идеей – построить постройку. И так как они чокнутые, то строят они это дома. Из всего, что попадется под руку. Они уже переломали почти всю мебель, когда они едят, они могут резко прилепить на постройку колбасу или хлеб, или поковыряются в носу, и клеют на нее козу. Да.

И тогда Мамай понял, почему так гремит на потолке, и почему они орут друг на друга, как строители на стройке.

Ах да! Самое важное. На верхушке постройки они прилепят кусок маргарину. Интересно, не заплесневел ли он...

«Сегодня странный день. Значит можно делать все, что взбредет». Он решил подняться к ним туда и предложить свою помощь, и тогда они разрешат ему отведать маргарину!

Дверь открыла несчастная усталая женщина, у которой недавно застрелился муж. Все лежало теперь на ее плечах. Конечно, сыновья были уже далеко не дети. Младший даже связался с какими-то хачиками и делал неплохие деньги. Но они были так далеки друг от друга, как чужие... как чужие, живущие на разных островах. У нее на сердце лежал камень, и он не был томным и приятным динозавром, он был такой же тяжелый как утренняя книга...

У Мамаю сегодня фантазия работала на полную, поэтому он остро ощутил боль этой женщины, как свою... Он тепло пожал ей руку, развернулся и потом спустился к себе.

Завтра он пойдет на работу и извинится перед начальником за свои мысли, а затем уволится. Он откроет свое дело. Он знает, что делать, ведь фантазия его открыта!

С того дня Мамай стал очень странным. Он в душе больше никогда не думал плохо о людях, и о соседях – тоже.

by kozodoy

Одного хмарного весняного вечора Василь Васильович і Марія Іванівна прогулювалися містом. З неба падала дрібна мжичка, дув гидкий холодний вітер, проте Василь і Марія кільканадцять хвилин як залишили генделік, де їхні більш вперті однокласники ще продовжували захід під гордою назвою "зустріч випускників". Василь уперше прийшов на зустріч після закінчення школи, тому половину вечора марно намагався згадати імена людей, що виринали перед ним з наповненою чаркою і настирливим бажанням випити за зустріч. Марія, на відміну, була на зустрічах присвячених п'яти, і десяти рокам закінченню школи. З усієї юрми облич Василь чітко і відразу впізнав тільки її. Сіли вони поряд, чого ніколи не було у школі. Пили терпке червоне. Сиділи впритул, і Василь відчував лівим ліктем м'яке плече Марійки. Він ніби відчув від неї легкий запах денної втоми, але він розсіявся в хмарках диму сусідової цигарки. Однокласники шуміли про життя, про успіхи, перебільшуючи, скоріше вже за звичкою, про сім'ї, про дітей, про машини і дачі. У голові легеньким потріскуванням сповіщав про себе підступаючий біль. Василь вирішив вийти провітритися. Слідом за ним вийшла Марія - "Тобі погано?" Василь прислухався до себе - "Просто провітрюся".

" - Ну то я теж постою тут з тобою."

Сонце вже сіло, і на сутінковому небі висіла драна ковдра сизих хмар.

СТЕПАН**by Idoroshe**

Степан Миколайович сидів у зручному м'якому шкіряному кріслі. На столі перед ним лежали акуратно прибрані секретаркою папери. Степан Миколайович потягнувся, взяв з ближчої купки папірець, кинув очима на назву, і почав майструвати літачок. За кілька хвилин новенький винищувач повітряного флоту Степанії був готовий до зльоту. Степан Миколайович поглянув на крила аероплану: "Я, Микол... хочу зв'ї". Степан вишкірився, і запустив літачок у вікно. Той зробив кілька піруетів і впав у кутку біля сейфа. Степан зітхнув і натиснув кнопку селектора.

- Юля, зайди до мене.

Двері прочинилися, і у кімнату забігла акуратенька причесана дівчина.

- Он бумага лежить біля сейфу, дай мені.

Юля швиденько подала папірець шефові. Той розгорнув літачок, дістав з нагрудної кишені чорний пузатий "Монблан" і поставив на папері короткий розчерк - "Відмовити".

- Віднеси Петру Ігнатійовичу.

Юля схопила папірець і швиденько вибігла. Степан Миколайович помахав пальцями над паперами і витяг наступний. Швидко проглянувши його, Степан замислився. Він потягнувся, хруснув пальцями і почав складати кораблик. Кораблик вийшов двотрубний, схожий на броненосець часів російсько-японської війни. На трубах його було кілька букв. Степан Миколайович подумав - "Матроси японських матюків понаписували. Молодці". Він поставив кораблика на полірований стіл, і дав йому щигля. Кораблик злетів і впав біля столу. Степан знов натиснув селектор. У кімнату знов заскочила Юля, підбрала кораблик і поклала його на стола перед перед Степаном Миколайовичем. Той розгорнув його, і перечитав:

- Рахунок-фактура. Нащо нам три тонни маргарину? Ех.

Він зняв ковпачок, і розчеркнувся - "Оплатити".

Наступний папірець Степан Миколайович взяв з dna найтоншої купи. Тоненький масний папірець акуратно ліг перед ним. Степан зіжмакав кульку, і кинув нею у фігурку козака з люлькою, що стояла на протилежному кінці столу. Масивна фігурка якомсь дивно хитнулася і з хруском щезла за краєм столу. Степан подумав - "Побив Мамая. Ото я вояка." Потім встав з-за столу, підійшов до козацьких уламків, пошукав серед них папірець, поклав його на стола, і, не оглядаючись вийшов з кімнати.

by citrusova

«Пряме, як політ стріли, шосе, розсікає безмір червоних пісків – так вправний хірург, що непомильно робить надріз, вступає у борню за життя...»

– Довгі речення схожі на глевку їжу... – зітхаючи, хитає головою кремезний чоловік, сидючи на гарячому камені біля дороги. Над його доглянутою шкіперською бородою «морського вовка» лукаво мружаться очі схильного до хуліганства хлопчика. Років дванадцяти, не більше.

Ледь чутний вітер неквапливо віє і тріпоче йому назустріч безліччю сторінок. На одних із них літери знайомі, на інших – легко вгадувані. Ці пересувні звалища людської мудрості шкребуться ніжними офсетними боками об асфальт, чіпляються за м'які голки жовтих куштів, що де-не-де тішать пісок.

Чоловік з дитячими очима вже звик до цього постійного шурхоту тисячами мов. Раніше, багато миль тому, він намагався ловити їх, як діти ловлять у дворах голубів, складав аркуш до аркуша і дошукувався змісту. Та, видно, голку в копиці сіна легше було б шукати, тож, попри вроджену працелюбність, мусив щораз кидати цю безнадійну справу. Летять собі – ну і хай летять. Гірше не буде.

Чоловік дивиться у той бік траси, звідкіля прийшов недавно (чи давно?) – там хмарка червоної куряви заблукала під ногами невисокого мандрівця в окулярах з круглими товстими скельцями, що ніяково поблискують з-під сірого капелюха.

– Моє шанування, друже Ернест, – меланхолійно озивається новоприбулий – вам не здається, що цього, – киває на сторінки, які танцюють довкола – стає забагато?

– Надто давно здається, Джеймсе. Надто давно...

Чоловік, якого називали Джеймсом неухважно киває, знімає капелюха і, витерши білою хустинкою спітніле чоло і, чи то зітхає, чи видихає:

– Доганяйте.

– Обов'язково дожену! – і вже до себе, пошепки, усміхається Ернест – ще не раз...

Спочатку їм здається, що треба поспішати кудись, метушитися, рахувати дні і ночі. А потім пристрасть до арифметичних вправ минає. Важко буває лише у снах, коли зелені острови в океані змінюються вологими бруківками міста на берегах Сени, а ті, в свою чергу, обличчями прекрасних жінок... та Ернест знає, що не проміняє свої сни на жодне з сумнівних благ. Може якби хто запропонував сигару...

Він підіймається хруснувши колінами і довго стоїть, вдивляючись у спину свого сусіда по вічності.

Якось йому багато днів йшлося разом з енергійним Вольфгангом – ці двоє мали не одну тему для розмов. Ернест цікавився містичними одкровеннями. Вольфганг багато говорив про любов... Та коли у тебе попереду порожнеча, будь-яка розмова і спільна подорож знаходить свій фінал. Так і Вольфганг, коли мовчання стало частішим за слова, чи то відстав, чи пішов вперед. Та й хіба не однаково?

Часом одноманітність пейзажу та думок прикрашали інші: блідий і непристойно молодий Франц – він міряв простір величезними очима, великий, добрий і босий Лев, веселий і досі ще спраглий пригод Марк...

Ноги самі ловлять потрібний ритм. Коли довго і на самоті мовчки йти – яка б гризота серце не мучила – з часом минає. Як і все інше, зрештою.

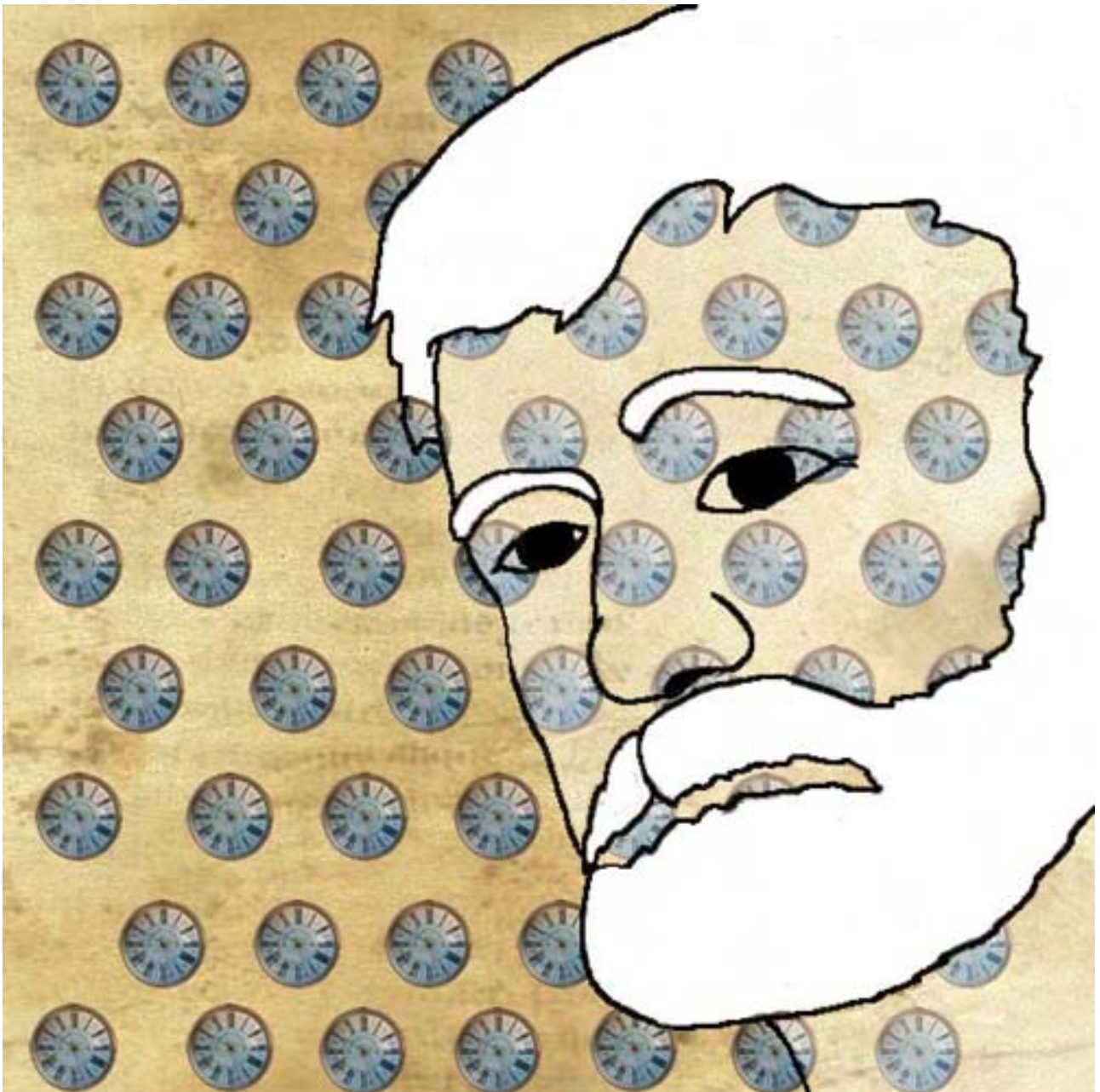
Раптом серед шелесту сторінок проривається зовсім незвичний тут і вже давно не чутий звук – так, бувало, плещуть вітрила, коли свіжий вітер поривається залицятися до них.

Ернест завмирає, кутаючись в солодкі спогади: очі спалахують пінистим і синім, наче море, вогнем... Але, над головою, сидючи по-турецьки на спині крилатого коня пролітає дивно вбраний вусатий чолов'яга. В одній руці цей посланець небес тримає люльку, а іншою щось з видимою насолодою запихає до рота. Чужа і холодна, вовка, наче вуж, думка підсуває Ернестові незнайоме слово «Мамай» і безсоромно тікає – мовляв: розбирайся, красунчику, тут без мене. Тим часом літаючий чоловік закінчує нехитру трапезу і недбало випускає її залишки з рук. Ернест здивовано проводить

поглядом політ невідомого об'єкта і, підставивши долоні, ловить це чудо авіонавтики. Чудо виявляється масним зім'ятим папірцем, великі букви на поверхні якого не можуть змовчати – «маргарин «Столичний»»...

І тоді гострий, мов небезпечна бритва і невловимий, наче хвіст тунця, здогад, проламуючи всі лінії оборони, з кавалерійською швидкістю вривається у його свідомість.

– Это кайф. Мароженоє... – шепоче він чужими дерев'яними губами. А блискуча сльоза, пропалюючи солоний слід, тікає з миттю потьмянілого ока.

by citrusova

Ніну на прошлом собранії упрікнули в том, шо вона мало часу уділя проповіданію.

- Как же так, - казала Оксана, - ви вот посмотрите на Зіну. Несмотря на то, что ей уже далеко за семьдесят – она каждый день в парке, ейо уже знают в ліцо многіе жителі нашего города. I ето прі том, что ей положено проповедовать всего то пятнадцать мінут в неделю! А ви... Ви думаете, что работая на своем огороде, ви сможете заслужить возможность увідеть Цаство Небесное?

- Не «Небесное», Оксаночька, просто «царство». - Мудро поправив староста. – Продолжай, Оксаночька, продолжай.

- Да... I неужелі ви думаете, что ваша участь на этой земле заключается в том, чтобы работать на солнце, когда ви сапаете вашу картошку, і потом болейт, і умірять? Разьве ви не хотіте вечной жизни?

Ніна і правда дуже хотіла жить всігда. Якто на одном із собраній вона предложила вместо одного із гімнов заспівать песню «Пусть всігда будіт сонце»... за це її отлучіли на цілий місяць од общенія... вона тоді так мучалась, наче у пекельному казані увесь той місяць сиділа. I у цей раз її так само обіцяли наказать, еслі токо вона не передумає, і не стане ісправлять те, шо її заважає іти своїм, вірним шляхом.

Головною метою наразі для Ніни було виправити стан справ щодо проповідування. Бувши людиною од природи забитою та дикуватою вона не любила місць де було багато людей. Можливо ще й через те, шо вона працювала свого часу у налоговой прибиральницею, тай цуралася власної праці... Пішла з роботи, бо робила у державній установі, її тоді пояснили, шо будь яка держава є зброєю у руках сатани, яку направлено проти «царства».

Тепер вона стояла на доріжці, біля кладки через річку, шо за колишнім заводом Електропобутприлад, цехи якого розбирали на цеглу та різали на метал. За його високим парканом було чути шум, і складалася ілюзія, шо підприємство працює і живе, а не розкладається.

Тут, у тіні верб, було приємно прохолодно, а люди проходили раз на десяток хвилин.

- Не желаете почітать? – питала Ніна з надією у погляді, але бажаючих з тих кількох чоловік, шо тут пройшли за півтори години, не було.

- Не желаете почітать? – спитала Ніна з надією у погляді, коли мимо проходив Дед.

Загорілий, чисто поголений, білий як сніг, Дед був у білих шортах, білій сорочці з коротким рукавом, і білих шльопанцях.

Дед тримав у одній руці просту бамбукову вудку, а у іншій – невеличкий поліетиленовий кульок-маічку, з якого стирчав номер «інтересной газети». Почувши Ніну зупинився й сказав:

- Нет. Мене ето не інтіресує. От есліб ви, допустім, вместо отетого дали шонібудь діствітельно заслужующе вніманія, то возможно... Я б возможно і заінтіресувався... а так... нет.

- Ви щітаете, что уже всьо знаете об этой жизни?

- Да.

- Но ведь знаете, несмотря на то, што... м... Ви такой пожилой і, наверное, мудрый, Бог хочет сказать, что щітает иначе...

- Да? Он ето вам сказал?

- Нет, но...

- Інтіресно... ви це взяли із оцьой літератури?

- Да, но не только...

- Ану ка скажіть, скажіть. – Дед закрив очі і приготувався внімать.
 - Відіте лі, Бог создал нас по своєму подобію...
 - Согласен...
 - Поетому в нас єсть така частічка – ето душа, она такая же бессмертная. Ето можно понять, когда спросіте сотні, тисячі людей, і все оні отвечають, что оні не желают умірять, оні хотят жить вечно, как Бог.
 - Возможно. І таке бу ' а. Мені однако це не підходить. Мені ето не нужно, пойміть. От представте, живете ви, допустім, сто год, шось помните, шось сображаєте, а потом, с теченієм времені, ви превращаетесь, вследствие деградації от старості, просто в механізм, який способен только переварювать піщу, та і то не всігда і не всяку.
 - Но ведь ми говорім не о такой жизни!
 - Це ви говоріте. Я діствітельно щітаю іначе, ви оказується в чьом то прави.
 - Ви читали Біблію?
 - Канешно.
 - Хотіте я прочітаю главу...
 - Не треба.
 - Я знаю. Вамі ето дьявол говоріт.
 - Та ну! Оце так так! Мене ви починаєте удівлять! Я вас кстаті тоже могу удівить, хочете? Дело в том, шо в той літературі, шо ви оце показуєте, нема нічого такого нового. Мені там все давним давно ізвесно. Я ж вам могу дать отаку газетку, де для вас буде дуже багато нового, неізведаного і цікавого. Давайте вашу літературу, а самі беріть оце - почитайте. Міняємся? – Дед достав номер «інтіресной газети» і протянув її Ніні.
 - Нет, ізвініте, но я ето читать не буду.
 - А чого б це? Тут багато всяких статей... От, наприклад, статья: «Мой самый луччий любовнік... муж!» У вас єсть муж?
 - Нет-нет, какая гадость, ето всьо от сатани...
 - Як знать, пишуть то це люди, і читають тоже люди...
 - Но єсть только одна вера, остальное всьо от сатани.
 - Гм... Возможношо, канешно, і од сатани, но возможно ж і таке, шо людина візьме одну отаку газету, другу, третю, а потом скаже сама собі: «шо я читаю?». І вона вже тоді візьме в руки зовсім іншу книгу, ту шо уже од Бога іде, а це сатані зовсім не треба... нет... той действує наверняка, веде, наприклад, на крило храма... а таке, як ви кажете... єсть вероятность, шо в нього нічо тоді не получатця. І потом, ви кажете, «вера», а вона ж просто напросто – путь до Бога... Знаєте, в результаті всі попадуть до Бога. Я в цьом уверен, но путь у каждого буде свій. От ваш путь, допустім буде отлічатся от путі якого нібуьт дервіша у, десь у горах Загросу, бо він, еслі твердо поставив собі за мету укріпить віру через вивчення Корану, то вполне возможно, шо він свого досягне... А який нібуьт монах у Тібеті – тому вопще лучче взагалі ніколи нікуда не ходить...
 - Но ми верім в своего Бога!
 - Чекайте – Бог один! Так? Шо значіть «в своего», ви хочете сказать «маємо свою віру»?
 - Вобщето да, но я імею ввіду...
 - Слушайте, а можно вас спитать, от еслі б ви, предположим, стоя оце отут на берегу, побачили шо сюда прийшов половить рибки Бог, шо б ви у нього попросили?
- Ніна дуже здивувалась такому питанню, і їй одразу згадалось, шо колись, більше двох десятків літ тому, тут, на кладці, якийсь маньяк задавив маленьку школярку, а потім, років із п'ять, ще якийсь ненормальний нападав на жінок, і їй стало страшно за своє теперішнє смертне життя, не говорячи вже про вічне, а запал проповідувати кудись зник. І вона це відчула.
- Нічіво... наведено... Бог не прішол би сюда, у ніво і так дел много...
 - Ви так щітаєте?
 - Да.
 - Він вам це казав? Він з вами розмовляв?
 - Нет.
 - Но ви ж молитесь, шось просите...

- Да... я прошу, но
- Він вам не відповідає?
- Ви розумієте, я не можу пояснити... у мене немає такого дару проповідувати, але я хочу сказати, що це неймовірно. Бог прийшов сюди ловити рибу. Ви це можете представити? – Ніну охоплював все більший переляк.
- А чому б ні... колись було апостоли з Ним багато риби піймали... спочатку рибу половили, а потім стали ловцями людей, читали ж мабуть...
- Извиніть, але я не можу... мені треба іти, - почувши про ловців людей сказала Ніна, і стала вкладати примірники «сторожевої вежі» і «пробудіться» у свою сумку. - Все добре.

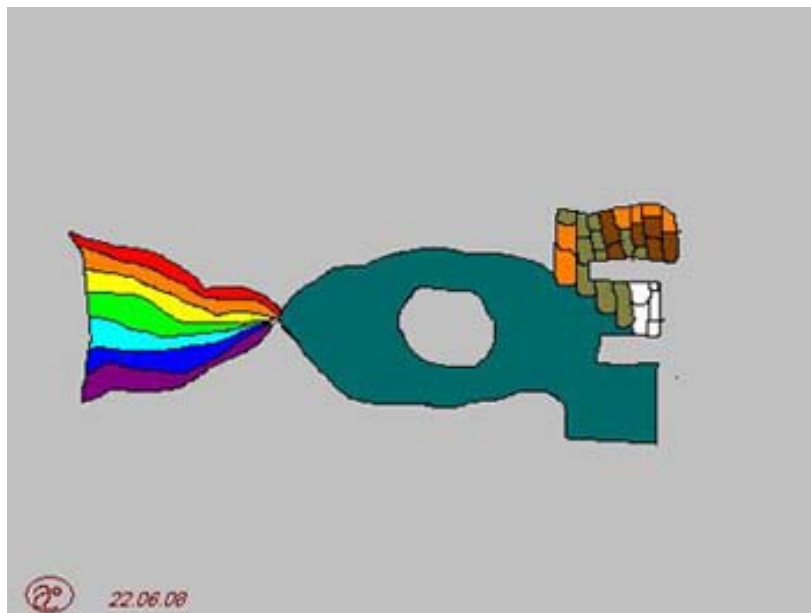
Вона повернулася і пішла. «Спокійно, тільки спокійно» - казала собі вона, аби не бігти. Бо страх її був наче бика, якого ведуть за залізне кільце в носі. Дід їй сказав услід.

- Ну що ви! Не треба так боятися. Ви ще можете вибрати свій, вірний шлях у Царство Небесне. Куди ж ви?

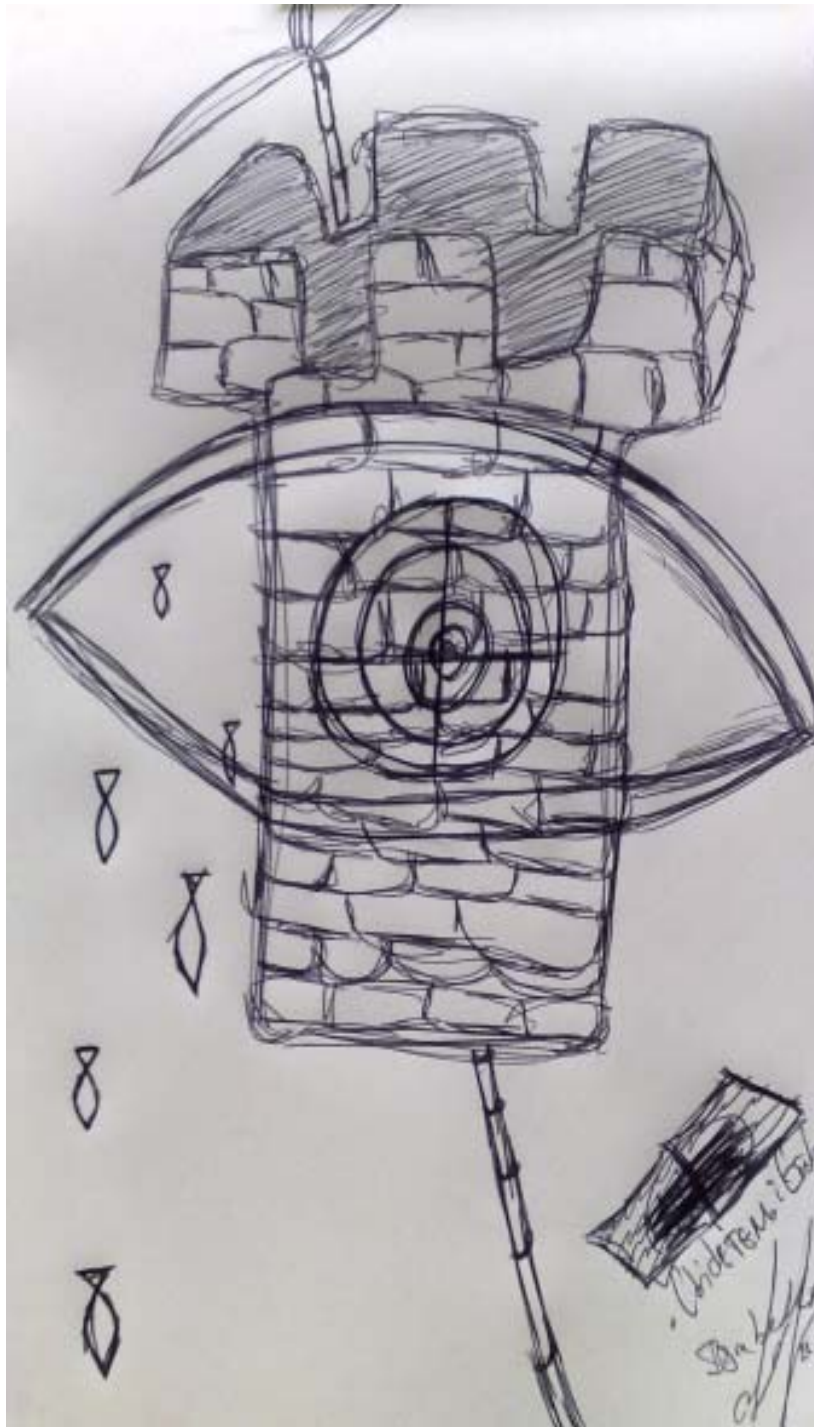
- Туди, де мене чекають! Буду проповідувати!

- Як же ви це зробите, коли у вас такого дару немає? Попросіть же! Просіть, поки ще можна!

Але Ніна лише пішла і ще швидше. «Господи, як страшно, дай мені хоча бі чути-чути щось пожити!» Вона йшла і не оглядалася, тому не могла бачити, як Дід перейшов по воді через мілку протоку на косу, присів на здоровезну дровинаку, яку винесла сюди повінь, і розмотав вудку.

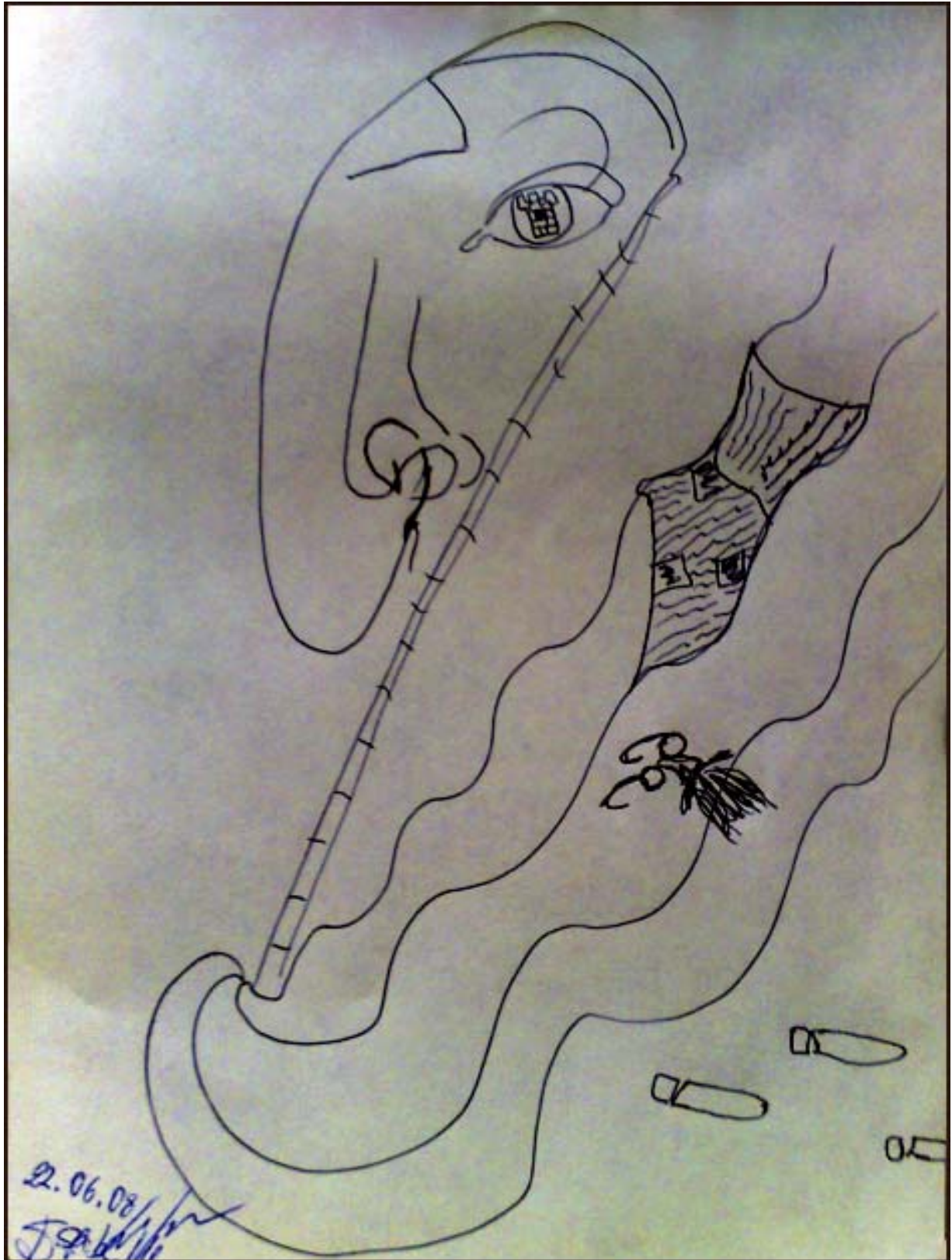
by izabery

by izabery

by yurray

by izabery

Пані Оля з другого поверху,
З невідомого місця роботи,
Коли програвала у карти,
То зважди під носа собі співала:
„Мамо-я-мамо-я-в-мар-га-ри-ні!“
„Мамо-я-мамо-я-в-мар-га-ри-ні!“

От сорочка і до сорочки
Вкладаються, ніби в коло,
Ніби в сіро-рябе, у дражливе око.

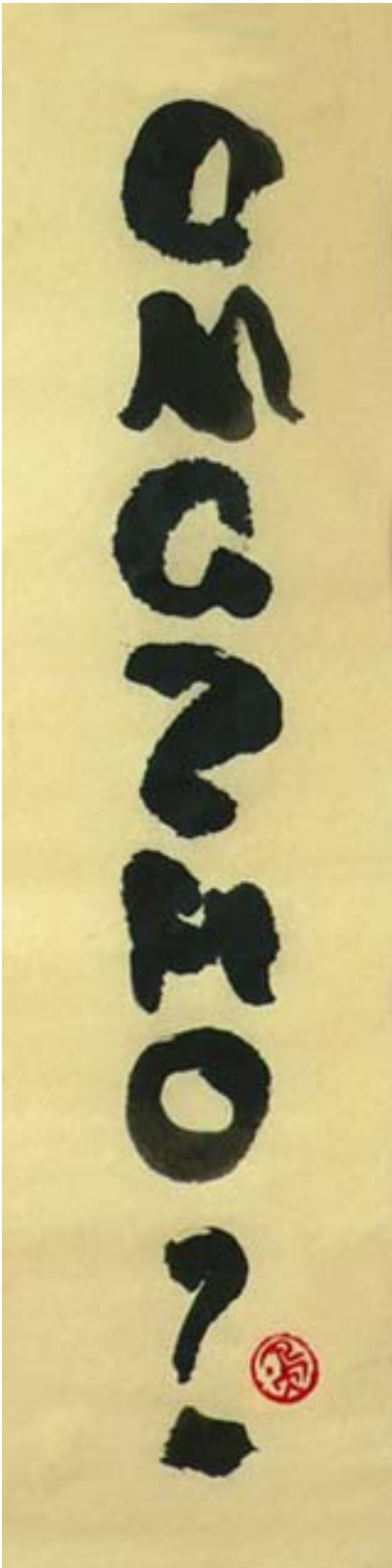
Коли в карти граєш, головне не озиратись
Ні на кого,
Помічаєш усе просто боковим зором,
Поділивши весь світ на два ока,
Мов на два ледь-ледь лазурові басейни.

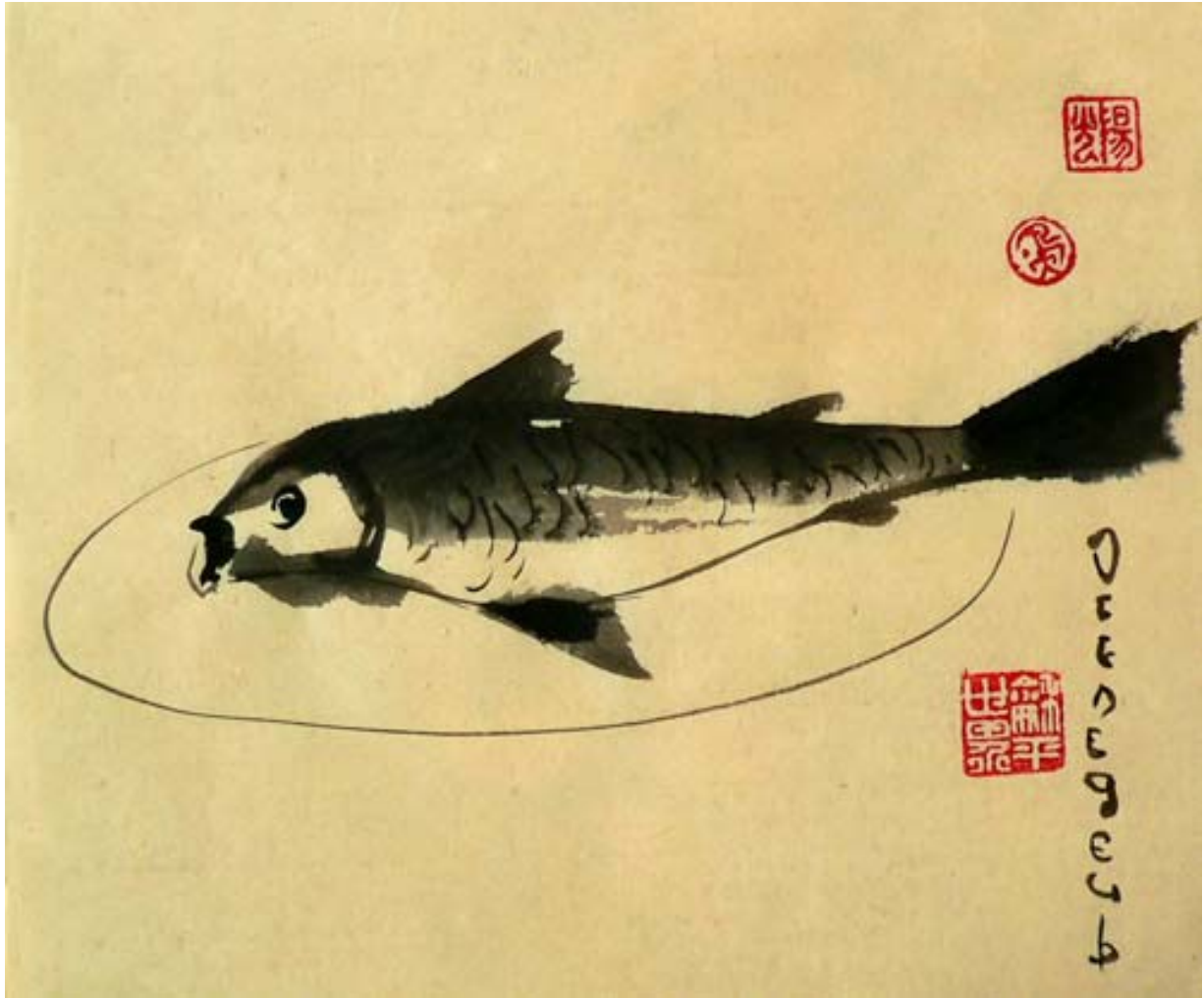
Так я і робив.
Гра лилася – молоком.
Тільки одне мені заважало:
Картина на стінці,
Котру я не міг розгледіти,
Тоді я все кинув,
На неї подививсь –
Та тільки листя впало,
І з краєвиду зникли всі персонажі –
Тільки дуб із мотузкою,
Тільки ватра задута,
Тільки стиснутий слід коня.

Що й казати, за ці півсекунди
Я все програв,
Навіть не знаю, як мене відпустили,
Та я йду крізь дубовий ліс до траси
У картатій сорочці, в жолудях і погонах,
Сподіваюсь, я правильно запам'ятав,
Де знаходиться траса,
Сподіваюсь, я правильно запам'ятав,
Мама-я-мама-я-в-мар-га-ри-ні,
Я під деревом,
Я в чорній калюжі.

by silverandglass

by ostriv

Ні, зачекай. Послухай мене до кінця. Той день від самого ранку видавався мені іншим. Я прокинулась і пішла на кухню. За дві години мав прийти Джо. Я почалапала у своїх психоделічних тапках з ведмедями до холодильника, відкрила його і сіла поруч на табуретку. У холодильнику було практично порожньо: 2 яйця, недопитий кефір і зіпсований, строком 4 місяці безладного зберігання, маргарин. Я запалила на плиті газ, прикурила до нього цигарку і подивилась у вікно. У цьому місті нічого не змінюється. Дощ змінює спеку, трава проростає крізь середньовічні плити у дворі, сусід, що живе наді мною жваво про щось говорить, потім зазвичай лається, сусідка справа вивішує щодня мокру білизну і вода густими краплями ллється під мої вхідні двері. Все як завжди. Але за дві години мав прийти Джо. Час стрімко збігав, я стояла у своїх потертих тапках на кухні, невмита і заспана, в заправаних рожевих штанах від піжами та подертій майці. Я думала про Джо: про те, як він сюди прийде, втомлений, але веселий. Буде розповідати якісь небилиці, потім буде курити, закинувши ногу на ногу, і посміхатись. Я маю справити на нього добре враження, адже стосунки тільки починаються, я маю бути цікава та загадкова, щоб він приходив сюди знову і знову, і сидів, закинувши ногу на ногу.

А у мене нема що їсти.

Я стою нечесана і невмита. Цигарка давно докурена.

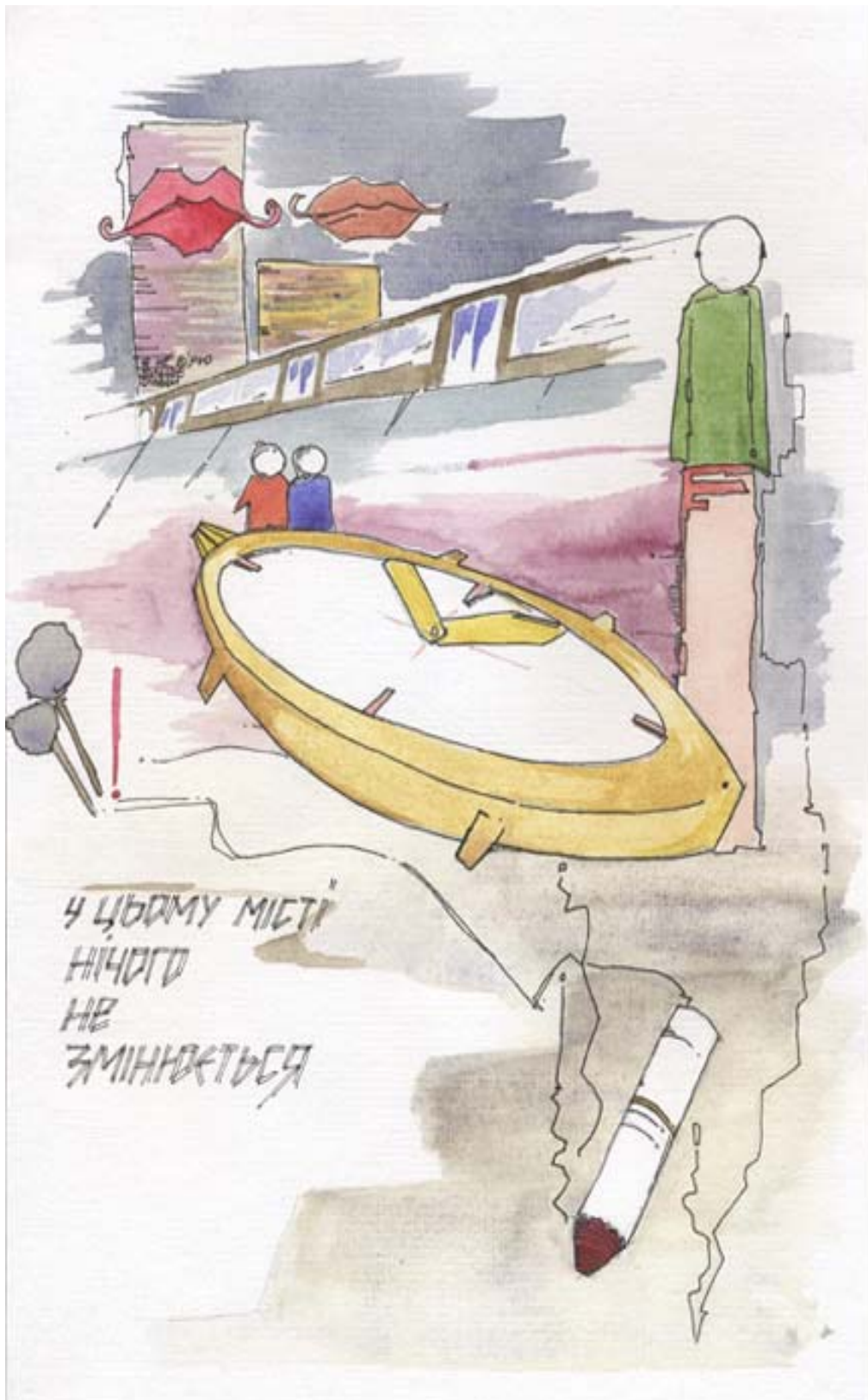
Потім я швидко привела себе до ладу, натягнула на носа темні окуляри і подалась у магазин. Перетнула площу і повернула за ріг. Вулиця була порожня. Я прямувала до магазину. Пройшла бездумно вітрини перукарні, цукерні та кав'ярні, і аж раптом побачила Джо. Він сидів за столиком з тобою, закинувши ногу на ногу, курив і посміхався. Я впевнена, він розказував якісь небилиці. Ви пили каву. Ти кокетливо поправляла волосся, оголюючи свою тендітну шийку і ніжне вушко. Я знаю, ти не слухала його, ти думала вже про те, що буде потім, коли ви вийдете із цієї прокуреної кав'ярні, як він буде делікатно натякати на продовження дня, а потім вечора. О, так, ти хотіла цього. Я бачила. Потім Джо торкнувся твого зап'ястя і поцілував його. Я зрозуміла, він до мене вже не прийде. А ти маєш бути цікава і загадкова, щоб він приходив до тебе знову і знову, сидів закинувши ногу на ногу, посміхався і курив.

Тепер ти розумієш, чому я тобі більше не пишу. В той день я купила десяток яєць, макарони, олію, якесь печиво, шоколад та маргарин. Сиділа на кухні, дивилась тупий серіал і згадувала все, про що розказував мені Джо. Він любив про щось плести, довго і голосно, курити і просто посміхатись. Якимось він сказав мені, що я схожа зі своєю бандурою в руках, на Мамая. Я довго сміялась, але слова ці запам'ятала до нині. Я закинула гру на бандурі. Я не вірю більше словам Джо.

І знаєш, що найдивніше? Життя опісля потекло так звичайно і легко. Я знову прокидалась у своїх заправаних рожевих штанах, подертій футболці, ведмеді на тапках скромно посміхались і більше не видавались мені психоделічними. Я забула про Джо. Я забула про тебе. Тільки жінка справа далі вивішує важку мокру білизну. Густі краплі води ллються просто під мої вхідні двері. Сусід, що живе наді мною, жваво про

щось говорить, потім зазвичай лається. Дощ змінює спеку, а трава проростає крізь середньовічні плити у старому дворі.

У цьому місті нічого не змінюється.

by rlokkko

Жив-був маленький хлопчик. Звали його Ямам. Всі діти сміялися із його імені і його ніхто не любив. А ще він дуже не любив бутерброди із маргарином. Схоже його маму це не хвилювало. Вона працювала на молокозаводі і щодня о шостій вечора приносила свіжий маргарин із роботи, мазала його на хліб і приспівувала. Тому вдень Ямам їв маргарин, а вночі він плакав.

Ненависть до людей і маргарину переповнювала все єство хлопчика, тому коли він виріс то зробив власний молокозавод. Приватна імперія зла. Завод не виробляв кефіри і йогурти. Сметану він теж не виробляв. Маргарин і більше нічого - ось що виробляв завод. Хлопчику хотілось щоб всі діти на світі страждали. Іноді вночі він ходив по місту і слухав під вікнами чи не плаче хто-небудь. І, коли знаходив що шукав, його життя наповнювалось смислом.

І здавалось би, що життя наладилося - власний завод і діти страждають. Але трагічність його долі полягала в тому що в свої 35 років він так і не зміг відмовитись від страшної звички. Тому кожного дня о шостій вечора, із сльозами на очах і спазмами у шлунку, він впевненими рухами, що були відточені роками, розмазував столовим ножом шматочок маргарину по скибці батону. Замруживши очі, він кусав його і сльози лилися по щоках... А потім він помер і завод закрили...

by citrusova

Колись Мамай дуже любив маргарин «Подснежник». Ні, він не любив його їсти. Він його просто любив.

В дитинстві Мамаю, «Подснежник» продавався в засмальцьованому папері і вельми тхнув емульгаторами. Весною Мамай виносив пачку на балкон, ставив в вазу і раз в 3 дні підливав. За деякий час «Подснежник» зацвітав і тішив око сусідів і перехожих.

Зрештою, коли сонце починало більше припікати – він танув, а Мамаю знаходила його

старенька бабця-трясця біля смердючої вази в ріках крові. Мамай приносив «Подснежнику» в жертву домашніх хом'ячків.

Бабця лікувала його маргарином в таблетках. Їй казали, що то дуже помічне. Але історія повторювалася протягом 10 років, «Подснежник» підливався, танув, а хом'ячки дохли.

А потім Мамай помер від маргарину в таблетках. В його честь друзі створили Інтернет-сайт <http://www.margarin.ru/>. Якщо ви зайдете на цей сайт, то побачите новини з 21-08-2006 по 07-08-2007. Приблизно стільки ж в Мамаю жили хом'ячки.

А ще на сайті є реквієм за Мамаєм. Виглядає він наступним чином:

Здравствуйте, Гость! Сейчас на сайте 0 человек, всего зарегистрировано 179; в магазине 20 заявок, из них 0 появились сегодня; на форуме 72 статей, из них 0 появились сегодня.

by pixer

Мар'ян Гринів, відомий у середовищі політичного бомонду як Маргарин, був головним ініціатором заборони маргарину в Україні. І справа не лише у прізвиську, яке з легкої руки колишньої дівчини, прилипло до нього ще в бурсі.

У середині дев'яностих його масложировий бізнес було знищено нахабною інвазією на вітчизняний ринок «легкого масла», яке довірливі рекламожери радо сприйняли за повноцінну заміну традиційного коров'ячого еліксиру. Відтоді він терпляче виношував ідею жорстокої неасиметричної відповіді супостату.

Крім того, катастрофічне погладшання і прогресуючу скурвлюваність його колись стрункої та покладистої дружини, він також пов'язував з безпосередньою дією цього підступною сурогату. Бо всі ці біди впали на його лису голову майже одночасно.

Спочатку він намагався грати роль самотнього вовка-месника. У цей період спостерігаємо кількаразові підпали продовольчих складів, вибухи рефрижераторів, забитих ненависним їдлом, і навіть невдалий замах на директора однієї з дилерських мереж. На жаль, такі дії бажаних результатів не дали. Єдиним позитивом стали корисні знайомства.

Справа у тому, що хоча усі свої месницькі операції Маргарин організовував та проводив сам, матеріальним забезпеченням та прикриттям їх займався Василь Мамай, новокримінальний авторитет та власник мережі маслозаводів. Мережі, до якої входив і колишній збанкрутілий заводик Мар'яна. У Мамаю Мар'ян до певного часу перебував офіційним бухгалтером, хоча у цій справі ні бельмеса не петрав.

Наприкінці дев'яностих, коли політична та економічна ситуація увійшла в непевні, але жорсткі рамки, Мамай запропонував Маргарину створити кишенькову партію для підтримки проходження у місцеві Ради людей, які б лобіювали інтереси бізнесу в окремих регіонах.

Це був ШАНС! Маргарин не лише організував і пропіарив партію, не лише забезпечив депутатство (і недоторканість!) більшості людей Мамаю. Він розпочав втілення своєї найзаповітнішої мрії – знищити маргарин як продукт!

Широкомасштабна кампанія з дискредитації жироемульсійної продукції, підтримана задешево купленими жовтими журналістами та не менш жовтими докторами наук, лікарями й дієтологами, нанесла перші суттєві поразки ворогам.

Широкий загал дізнався про шкідливість маслозамінників для крові, мозку, загального обміну речовин, про холестерин і надмірну вагу і, звичайно ж про інспіровану маргаринами фригідність та імпотенцію. У руйнуванні озонового шару та у парниковому ефекті також виявився винним цей нечестивий харч.

Тривале інформаційне бомбардування на усіх рівнях призвело до першої великої перемоги - вже через кілька років вживання терміну «легке масло» було офіційно заборонено на законодавчому рівні, а реклама й пропаганда вживання натуральних масел набула нечуваних масштабів.

Масові демонстрації покалічених та спаралізованих маргаринами громадян, їх виступи та інтерв'ю у медіа, контрольованих Мамаєм, остаточно вибили ґрунт з-під ворожих ніг. І ноги зателіпались в повітрі, як це завжди буває у страчених через повішення. Слово «маргарин» (у означенні продукту, звісно) остаточно набуло негативного відтінку і відкинуло його на маргінеси вузькоспеціалізованих термінів. Не допомогли ні ЄС, ні ВТО.

Але природа не терпить пустоти.

Маслорія «Мамай» вийшла на ринок в супроводі гарячої підтримки тих же докторів, лікарів та дієтологів з журналістами й заповнила цю нішу, хоча була тією ж емульсією жирів та води. Але жири були винятково штучними, розробленими у лабораторіях кращих світових науково-дослідницьких установ (апгрейд традиційного комбіжиру та піар у наукових виданнях профінансовано за дуже непристойні кошти), а вода перед застосуванням витримувалась у дубових діжках з-під коньяків та арманьяків. Крім того, перші партії продукту містили замаскований під емульгатор синтетичний наркотик, який не викликає звикання, але викликає ейфорію.

Тому товар швидко завоював намічену цільову аудиторію. Світ було врятовано.

Справедливість завжди торжествує!

„Синку, прокидайся. Чуєш? Треба йти далі. Прокидайся, мій маленький. Ось, випий водички,” – худа жінка, одягнута в брудне лахміття, схилилася над хлопчиком і легенько штурхала його в плече. „Вставай, прошу тебе! Вже пора,” – продовжувала вона шепотіти. Потім тривожним поглядом оглянула руїни будинку, в якому зупинилися. Через діру в стіні зиркнула на двір і знову опустила погляд на свого сина.

Хлопчик уже прокинувся, але не рухався. Тільки такими ж тривожними очима дивився на свою маму. „Не бійся, уже можеш рухатися, стемніло,” – тремтячим голосом вона намагалась заспокоїти сина. Той підвівся, потягнувся і узяв горнятко з водою, яке вона все ще тримала в руках.

- А куди ми йдемо? – запитав він, після того, як попив водички.
- Ще не знаю, Лук'янчику, не знаю. Йдемо туди, де на нас не будуть полювати, - якось приречено сказала мама.
- А таке місце є? Ми вже довго тікаємо... – хлопчик почав схлипувати, то мама його не почула. Вона вскочила і почала прислухатися до нічної тиші.
- Мам, маам, скільки ще, га? Мам?
- Не МАМАЙ, - сердитий голос матері примусив Лук'янчика замовкнути.

Ще кілька секунд вона намагалась щось почути, та більше жодних підозрілих звуків не почула. Заспокоївшись, зібрала їх скромні пожитки в торбинку, взяла хлопчика за руку і почала вибиратися з руїн. Далі була стежка і продовження шляху в нікуди.

Ніхто не міг сказати, що трапилось, але світ змінився. Раптово стало мало води, мало їжі, мало рослин, мало співчуття. Майже не залишилося людей. Точніше, людей як вид було багато. Але одні стали мисливцями, інші – жертвами. Сильніші вбивали слабших заради своїх потреб. На біопаливо, або на „маргарин”, як „жартома” називали мисливці своїх жертв. Одні мали зброю, інші нічого не мали. Бо їх мали ті, хто мав зброю.

Зоряна з сином Лук'яном були жертвами. Так сталося, що вони могли бачити лише вночі. Мисливці могли бачити лише вдень. Так вони і грали в цю гру. Вночі йшли і шукали сховку. Вдень по черзі спали, переховуючись в темних руїнах. З речей у Зоряни були лише горнятко, маленький ніж і книжка, яку вони знайшли в одному з будинків. По книжці вона намагалась навчити сина читати, хоча знала, що це йому не допоможе у цьому житті. Але Лук'янчику подобалося.

Вони знову ховалися у якомусь підвалі, якогось будинку такого ж невідомого міста. Хлопчик гортав сторінку за сторінкою, роздивляючись малюнки. Шарудіння листочків трохи дратувало Зоряну, але вона не хотіла забирати в сина цю радість.

Лук'янчик натрапив на картинку з зображенням чоловіка. Той був дивно одягнутий, мав вуса а поруч стояла невідома тварина. Хлопчик знав, що це кінь. Так казала мама. Під картинкою був надпис. „МА-МАЙ” – по-складах прочитав той.

- Тссс... не мамай – зашипіла стривожена Зоряна. Цього разу їй не почулося і вона це знала. До неї долинули звуки пісні, котру мисливці називали своїм гімном. Пісня наближалася, і Зоряна вже змогла розібрати слова, що лунали з динаміків авто:

Тебе попереджали: „Сиди і не туйво.

Так було, так є і буде так завжди.

Від нас ти утікаєш, та ми здоженемо.

Давай же свого лоба ми поставимо клеймо.

Ти вже не человек, боїшся дуже нас!

Тебе ми відгодуємо і зробимо запас:

Сорок пачок маргарини.
Кості, нігті і волосся.
Очі, вуха, трохи шкіри.
Та з зубів одне намисто.

Їй стало страшно. Тікати було нікуди, на дворі ще світило сонце. До темряви залишалося дві години. Якщо їх не знайдуть за цей час, то вони спробують утекти. А якщо ж знайдуть, то кілька днів потримають в загоні, годуючи недоїдками, а потім розтоплять на „маргарин”.

Зоряна якось гірко усміхнулася, потім підсунулася ближче до свого сина і обійняла його. Залишалося тільки чекати. Вона запустила руку в хлопчикове волосся, скуйовдила його, а потім сховала в волосся обличчя і заплакала. Лук'янчик сидів і намагався не рухатися. З пошарпаної книжки сумним поглядом на них дивився Мамай.

-
-

by citrusova

П'єса в 4 діях

В ролях:

Ганя – дебели дівка „кров з молоком” (або „сало з кров'янкою”). Торгує на базарі маргарином.

Галина Свиридівна – мати Ганнусі. Завідує сімейним бізнесом - маргарином.

Мамай Кайсаров – син татарина та українки. Торгує на базарі соняшниковою олією.

Також покупці, косарі, випадкові перехожі, голос ректора.

Дія перша.

На сцені Ганнуса та Мамай. Їхні прилавки поруч. Галя „Сільськими вістями” відганяє мух від маргарину. Мамай плює насіння. Час від часу проходять покупці

Мамай: А што, Аннуса, нравлюсь я тебе?

Ганя: Та тю, дурний. Ти ж чукча!

Мамай: (ображено) Сама ти чукча. Я наполовіну укрАінец!

Ганя: Ага, „укрАінец”. Та ти москаль значить!

Мамай: Да я казак! Так даже мама моя гаваріла! Да у меня... ну... сама знаєш шо... большой і ізогнутий, как казацкая сабля.

Ганя: (зашарівшись) Брешеш ти, бусурмане. Як собака брешеш!

Мамай: А хочеш, пакажу, еслі не веріш? Только пакажу.

Ганя: Та шо таке городиш. З мене мама шкіру спустять, а потім і з тебе, казак.

Мамай: А она і знать не должна. Да я кахаю тебя, Аннуса, с тех пор, как торгую рядом.

Ганя: (недовірливо) Чесно кохаєш? Так ти тут лишень другий тиждень зі своєю олією.

Мамай: Чесно, зачем мне врать!? Прихаді к девяті на луг фермерській, што на краю села. Я докажу тебе свою любовь і кахання! Прийдьош?

Ганя: (невпевнено) Прийду. Але захопи шось повечерять!

Мамай: Всьо будет: шампанское, фрукты, бутерброди!

Ганя: З маргарином?

Мамай: Будут с маргаріном.

Одразу купує в Ганнусі кілограм маргарину і щось шепче їй на вухо. Та червоніє і сміється. Підходить покупець і купує олію в Мамаю. Ганнуса розлючено лупить мух газетою.

Дія друга

Луг. Сідає сонце. Біля копиці сіна з кульком сидить Мамай і стурбовано роззирається довкола. Неподалік троє косарів збираються додому. З-за копиці з'являється Ганнуса.

Мамай: (зрадівши) Прішла?

Ганя: Звичайно! Я ж не брїхло якесь! Показуй.

Мамай: (здивовано, але радісно) Што? Вот так сразу?

Починає знімати штани.

Ганя: Та ні, поганцю. (до себе) Точно чукча. (до Мамаю) Шампанське і бутерброди покажи спочатку.

Мамай: (присоромлено розвертає кульок) Вот, смотри. Всьо как обещал. Я же кахаю тебя!

Дівчина дістає шампанське, сама відкриває і починає пити з пляшки. Потім викладає бутерброди на кульок, сідає по-турецьки і їсть, запиваючи з пляшки.

Ганя: (з набитим ротом) От тепер показуй. Бо не віриться мені. Мамай знімає штани, але сцена з бутербродами і шампанським не сприяла збудженню. Побачене не вразило дівчину.

Ганя: (пирхає від сміху. З рота летять крихти) А-ха-ха. Насмішив. І це шаблюка? Та в нас на городі стручки гороху більші і товщі! Мамо, мамо, ви тільки погляньте.

З-за копиці виходить Галина Свиридівна. Від несподіванки в Мамаю зовсім ховаються рештки „шаблюки”. Жінка хапає його за цюцюрку.

Мамай: Ой. Што ви делаете?

Галина Свиридівна: Шо, герой-любовник? Захтів обезчестити мою доню? Та я тобі б відірвала твою цюцюрку, але ж її тут і нема. Чого не взяв з собою?

Мамай: Ви... Ви...

Галина Свиридівна: Помовч. У тебе два варіанти. Або женитися на Гані, або тікати звідси, щоб тебе більше тут не видно було з твоєю олією!

Замість відповіді Мамай тікає через луг, не вдівши штани. Однією рукою тримається за цюцюрку. Іншою прикриває дупу. Косарі регочуть.

Мама і доня допивають шампанське, доїдають бутерброди і йдуть до села.

Дія третя

В хаті за столом сидять Галина Свиридівна та Ганнуса. Дівчина плаче. Мама рахує гроші.

Галина Свиридівна: Чого ревеш, дурна? Ну заспокойся. План був вірний і ти правильно вчинила! Найдем ми тобі чоловіка з города як вступиш до університету. А для того нам треба гроші. Тільки через твого чукчу з його олією в нас виторг впав. Так ше й в СОТ вступили!

Ганя: (схлипуючи) А точно вступлю? На економічний?

Галина Свиридівна: Обіцяю. Грошей вже наскладала.

Дія четверта

Галина Свиридівна в новій хустині стоїть перед дверима ректора. Поруч причесана і рум'яна Ганя. В руках у Галини Свиридівни кульок. За пазухою – пачка з жирними від маргарину грошима.

Голос ректора: Заходьте.

Галина Свиридівна: Ну, з Богом, доню. Не помастиш – не поїдеш.

Кінець

by mykolka

Коли загубиш глузду слід

Серед вогких перин –

Дві речі осягнути слід:

Мамай і маргарин.

Між полуничкових дивин

І рейкових цитрин

Тобі нових набудуть вмінь

Мамай і маргарин.

У нескінченності години

Зірвуться з язика

Слова **мамай і маргарин** –

Утіха дивака.

Й серед чужих іще царин

Тобі покажуть путь:

Лише **мамай і маргарин**

До радості ведуть.

сманговський 2008

by strongowski

Лише одна річ у світі лякала Мамаю. У свої неповних тридцять Мамай боявся розповісти 5-річному сину і 9-місячній доньці, що боїться маргарину. Дружина давно з цим звиклась, тому на кухні завжди стояли олія і смалець. Хоча і смалець не особливо тішив Мамаю. Він хіба що не мав молочного запаху. Але так само, як і маргарин був масним. Випадковий доторк до масного викликав перегони невидимих мурашок по тілу Мамаю. Якщо в ту ж хвилину чоловік не витирив руки, очі його закочувались і наставало легке заціпеніння. Мамай хапав першу-ліпшу шмату і міцно закривав очі. Бо варто було лише глянути на білий колір маргарину, далі вже ситуацію неможливо було вирішити без швидкої.

Мамай боявся білого, боявся говорити про це і боявся щось з тим робити.

Запівроку, у грудні минав сумний для Мамаю ювілей. Він вже 10 років кочував по зйомних квартирах. До грудня він кров з носа мав знайти постійне житло. Інакше дружина запиляє. Тому коли побачив вакансію на маложирзаводі, довго не вагався. Защипнув ля солідності останній гудзик чорної сорочки. Чорним гребенем зачесав темне волосся. Чорним чорнилом переписав номер. З тумбочки під "чорне дерево" у коридорі взяв чорний корпус телефону і домовився працювати дегустатором маргарину.

by poterchatko

Жили були собі Мамай і його Жінка.

Жінка думала, що вона – повітряна, легка і тендітна натура. Носила тільки білі шовкові сукні, рідко знімала з рук білі мережані рукавичка, прикрашала біляве волосся охайними капелюшками, їла тільки легкий маргарин. Вечорами читала Мамаєві вголос. Але особливо вона пишалася слабкістю своїх нервів, адже це свідчило про надзвичайно тонку душевну організацію. У ПМС часто плакала. З такого стану її міг вивести тільки Мамай – пригортав та цілував її, відчуваючи власну мужність та потрібність.

Вона гребувала власноруч вибирати, купувати та готувати м'ясо – бо відразу втрачала свідомість. Вигляд крові – такий не білий. Такий не чистий.

Любила свою вже кілька років мертву маму – і скорочувала ім'я Мамай до «мама», з наголосом на останній склад, як французи.

Мамаєві було непогано з Жінкою. Вона готувала йому смачні сніданки, обіди та вечері, на день народження дарувала тонкі сорочки та різнокольорові краватки, з нею було не соромно прийти на корпоративну вечірку. Жінки наслідували її старомодний, але оригінальний стиль, а чоловіки хвалили її ніжні руки, незнайомі з брудом крові та жирного жовтого маргарину, та рівний колір обличчя («Ну це вже – точно через легкі маргарини», плітували жінки на курілках).

Одного разу на корпоративну вечірку прийшла Війна. Так звали нову співробітницю контори, де працював Чоловік. І Чоловік у неї закохався.

То була звичайна представниця слабкої статі. Жінка була навіть красивіша...

Зате Війна вміла носити червоний колір і не боялася замастити рук, коли готувала Чоловіку добрячий біфштекс із кров'ю на маргарині з підвищеним вмістом Oméga-3 і Oméga-6 (щоб захистити його від холестерину).

Мамай називав її «Віг Матта», напевно, не здогадуючись про усі приховані значення такого звертання.

Війна ніколи не носила рукавичок, не ховала обличчя за вуаллю капелюшків... А ще у неї не було нервів – ніколи не плакала, не лаялася і не виходила з себе. Вона вміла тільки кохати, кохатися і сміятися. Це особливо подобалося Мамаю – з нею він завжди почував себе дотепним, сильним і найкращим.

Разом вони ходили у так звані „погані квартали” міста – грали повій у борделях та на гральних автоматах. Мамай зовсім закинув роботу. Зате Війна

познайомила його з новим світом – там найкращим ставав не той, хто ласкаво поводився з керівництвом, а той, хто сильніше бив супротивника, хто жорстокіше мстився за образу, хто наполегливіше відбивав обрану жінку у інших.

Так Мамай покинув Жінку заради Війни.

За якийсь час усі до всього звикли і жили щасливо.

by grycja

“У щастя людського два рівних є крила:
Мамай і маргарин, красиве і корисне.»
Здається М.Рильський (чи хто?)

- Ти, марго єдна! Давай, завертай до двору!
- Боже помагай, куме! Знов ходилисьте свого бугайчика пасти?
- Йой, кумцю, хто би мені ще поміг – скільки з цьов маржинов гризоти маю!
- А шо то ви, куме, пусто свого Мамайя годуєте? Він вже такий старий, шо ні на одну корову ся і не обертає?
- Но, а шо з ним робити на старотсті? Знаєте, куме, якби в мене зуби були ще молоді, то я би його, може ще на м'єсо пустив. А так скільки'м за фарфорові зуби заплатив! Не дай Бог ся вломлят від твердого м'єса!
- А ба ци чулисьте, куме, шо за перевалом тепер ся вже ся навчили з бугаїв маргорин робити?
- Йй, Іване, шо то ви дурне, кажете? Та ще мій няньо, як за у першу войну воював, на фронті маргорин ів – то тоді вже була хімія хіміюв, маржинов там і не пахло!
- Но, айбо заждіт! Хіба слово маргорин не від слова «марга» ся учинило?
- Йй, та де! Ану, лиш подивіть ся мені тут внук із Станіславова привіз «Енциклопедію гуцульського бита». Ану читайте: «мара, марга, маржина, маримуха, мармуляда, марфа...» - а «маргорину» нема! Бо тото слово іще німці придумали. Так і казали на хліб з маргорином - «маргоброд»!
- Но, не знаю, Штеню, шо вам на то уповісти, або позавчора сам чувим як по телевізору казали, шо вчені люди з Києва придумали як роботи маргарин прямо з маржини без отходів – хоть із телічки, хоть із бугая.
- Но, по телевізору, ачий, брехати не будут... Так шо може й годно таке бути... Знаєте тепер світ який – усьо ся так міняє, шо чоловік уже ся і не розуміє...
- Я вам, Штеню, кажу – за шо'м купив, за то і продаю – шо тепер сесь маргорин прямо із маржини роблят – за счот внутрішньокоровної жовчи досягається ефект практично повного переходу кілограму живої маси у вісімсот грам висококалорійного маргорину! А роги тай копита ще й ідут на екологічну упаковку! Ади, вчора внук приїхав із Львова, каже шо там тепер лиш такий маргорин в упаковці із копит і продают. Я вам кажу, шо якби'м не чув тото у телевізорі, то я би 'му бізівно, шо не повірив!
- Та, шо ви, Іване, гадаєте, шо я би тепер свого Мамайя через перевал на маргорин відвів?
- Но, а шо ви думаете – шо на базарови 'го май добре продаете? Ондика на тому тижньови Лесь з-під Потіка хотів свою маржинку продати по трицять гривень за кіло – та де! Люди не берут! Кажут: «Давайте по двацять!» Тепер із Сигота знаєте яке дешеве м'ясо возят? Ніхто вже за трицять брати не хоче!
- А котрий тото Лесь - тот шо 'му няньо завгоспом у лісгоспі робив?
- Йо, тот. Сараку 'му няньо – видів би шо тепер із лісгоспом ся робит, йой, сараку.... Но, айбо я вам ще раз кажу – женіт свого Мамайя на маргарин, доки ще не пізно - доки ще ся ціни не урвали!
- Йой, Іванку, не знаю шо вам казати. Я ся як селом пройду – люди ня пізнают, всі мого Мамайя знают – на котрий двір ся не подивлю – всюди є, так би

уповісти, його рук діло – і Ізаура у Кабалів, і Роза у Димчаків, і Сарака-Настя у Маріки за фабриков.... Як я 'го на маргорин здам – як я ся потім у сім тим його родичам у очі ся подивлю?

- Но, Штеню, я вас не заставляю – моє діло вам уповісти, абисьте знали, а шо вже далі з тов маржинов робити – ото ваше діло. Так шо ви собі лиш подумайте, а я вже піду, бо скоро новості вже ся і кінчать, а я позавчора серію не видівим, так шо не хочу ще і нині пропустити....

Писано в Мукачеві в День захисту дітей 2008

by citrusova

(корейська середньовічна казка)

Ця сумна історія трапилась у провінції Нітенісе, у місцях, де колись між зелених лісів, що росли схилами пагорбів, текли ріки з прозорою водою. Вузенькі стежки пробивалися крізь зарості конопель і долаючи кам'яністі ділянки бігли від одного села до іншого, а навколо панував спокій, насичений ласкавим сонцем і глибоким синім небом. Люди жили тут щасливо і мирно, шануючи традиції пращурів, хоча іноді й з ними траплялися неймовірні речі.

В одному крихітному селі жив молодий козак на ймення Мамай. Зазвичай йому щастило, але того дня жодного ляха чи жида йому не трапилося і Мамаю довелося повертатися додому спіймавши облизня. В дорозі він відчув спрагу і підійшов до річки, щоби її втамувати. Раптом посеред Сянодону, так звалася ця річка, юнак побачив у човні жінку з кобзою. Вона саме збиралася обідати і неспішно чимось намащувала хліб. З давніх переказів було відомо, що від вбивства жінки з кобзою добра не чекай, але Мамай дуже хотів їсти і тому дав коротку чергу зі свого «УЗІ». Дурні кулі пошматували жінку, козак виловив човна, всівся у нього і поїв усі приготовані бутерброди з маргариною. Рештки їжі та кобзу він прихопив із собою. Ситий і задоволений він ліг до сну і легко заснув. Проте сон його був тривожний і сумний. Йому примарилося, що до кімнати зайшла пошматована кулями жінка, встала біля нього і взялася ревити. Вона ревла так голосно, що Мамай відчув як його власне серце через жалощі рвалося з грудей. А жінка горлала йому крізь сльози:

– Чого?! Чого ти з'їв мою маргарину? Чим вона тобі завинила? Ми були настільки щасливі разом на Сянодоні, а ти її зжер, ще й приніс рештки додому! Ну що поганого вона тобі зробила? О! Чи знаєш ти яка жорстокість бруднить твоє серце? Адже ти убив і мене, позаяк я жити не можу без своєї маргарини, кулями мене не убити!.. Я прийшла лиш для того, щоби сказати це тобі.

Вона знову заревла, ще й так жалісливо, що її голос просочувався у самісінькі душевні глибини й закапелки козака і кукав йому муню. Тоді стенання переплелися з рядками поезії:

Землячка одна Кім Чен Іра
Лиш самою жила маргариною:
«За цю маргарину
Спалали би Рим я».
Нсповідні шляхи маргаринні.

Після того, як жінка вимовила це, вона гаркнула:

– Ах! Ти не знаєш, ти не можеш знати, що ти накоїв! Але завтра, якщо прийдеш до Сянодону, ти побачиш, побачиш...

Мовивши так і продовжуючи ревити, вона пішла.

Коли Мамай зранку прокинувся, сон у його свідомості лишився настільки справжнім, що він страшенно занепокоївся. Він згадав слова: «Але завтра, якщо прийдеш до Сянодону, ти побачиш, побачиш...» Стривожений, він ламанувся до ріки, аби чимскоріше переконатися в тому, що побачене було тільки сном.

Коли він підбіг до води, то побачив самотній труп убитої ним вчора жінки, який непорушно застиг на поверхні води. Більше того, труп раптом поплив прямо до нього, розкривши порожні очі й втупившись у Мамаю мертвим поглядом. Підпливши до його ніг труп вийшов з води і розсипався на очах скам'янілого козака 200-грамовими пачками маргарини «Сонячна».

А Мамай поголив голову, лишивши довгого оселедця. Вирішивши, що претензій стосовно привласнення інструмента жінка не мала, він подався у кобзарі. Відтоді на всіх портретах Мамай присутня кобза, але за маргарину ніхто з художників так і не згадав.

by mykolka

Ретельно готувався до здійснення своєї мрії хлопець із блідою шкірою та попелястим волоссям – Льоша Солдатов. Він випрасував свій старий костюм кольору мокрого асфальту, вдягнув білосніжну сорочку й опалово-блакитну краватку. Стоячи перед дзеркалом, Льоша оглядав свою статуру уважним світло-блакитним оком і бачив, що це – добре. І дивна, по-дитячому наївна посмішка розливалася його сіруватим обличчям.

Виходячи з дому, Льоша озирнувся. Стара жерделя у дворі вже багато років не цвіла і не давала плоду, але Льоші було шкода її пиляти. Якщо все буде добре, подумав він, посаджу замість неї антонівку й угорку. Подумавши так, він клацнув язиком і широкою ходою рушив уперед.

Перейшовши через кладку, він вийшов до залізничного полотна. Там якраз були маневри, і довелося чекати, поки самотній вагон, грубо відштовхнутий поїздом, набирає швидкості, з'їжджаючи з невеличкого схилу і вибираючи потрібну йому колію. Усе як завжди: над травною стояв дух розпашілої землі, припнуті під залізницею корови ліниво розмахували хвостами... Льоша нервував, стоячи перед колією, до електрички лишалося не так уже й багато часу, а йти ще добряче, – коли вже ці клятві маневри від'їдуть на безпечну відстань?

Вихопивши зручну мить, Льоша рвонув уперед, бо годинник показував, що до ранкової електрички лишалося три хвилини. Йому пощастило, з-за маневрового вагону нічого не їхало, і Льоша у п'ять стрибків перебіг колії. Далі довелося пришвидшити ходу, аби встигнути. Піт стікав спиною і біла сорочка прилипала до лопаток, але Льоша не зважав на це. Його ноги, взуті в новенькі черевики, піднімали легку куряву, і сонячні промені легко прослизали крізь її тіло.

Електричка вже стояла на станції, коли він добіг, машиніст хвильку почекав захеканого хлопця в костюмі, і Льоша щасливо втрапив до останнього вагона. Їхати треба було із півгодини. Льоша Солдатов стояв у тамбурі і нервово курив. Він уявляв, як все буде добре... він так довго не міг на це наважитися, і от тепер, нарешті... тепер його життя має змінитися, усе налагодиться і буде як у кіно з хепі-ендом. Льоша Солдатов мрійливо усміхався собі під ніс, поки електричка невпинно минала проміжні станції... Ось і жадане, омріяне містечко, а в ньому – заповітний, сокровенний будинок.

Серце Льоші Солдатова стиснулося від передчуття чогось вирішального, радісного. Він рішуче спрямував свою ходу вулицею Горбатова вниз.

Ліворуч Льоша побачив синій телефон-автомат. Він спритно пірнув під його невеличкий дашок, тремтливими руками набрав завчений напам'ять номер.

– Вас вітає “УкрАляскаБанк”, – сказали потойбіч.

– Так! Ніхто нікуди не виходить! Будинок замінований! Я вимагаю 100 тисяч баксів – запакуйте в чорний пакет для сміття і винесіть на задній двір, – Льоша випалив це скоромовкою, поки в голові мляво пленталися якісь уламки думок. Він ще продовжував говорити завчений текст, коли очі намацали на стінці телефонної будки невеличкі літери. “Мамай”, – прочитав Льоша, і йому ніби щось згадалося... Раптом йому здалося, що він говорить по телефону цілу вічність і що неодмінно треба тікати – прямо тут і тепер, звідси і негайно. Він шарпнувся від телефонної будки, але довгий носок новеньких черевиків зачепився за геть потрісканий асфальт і Льоша Солдатов замість піти... несподівано побіг. Він так і біг – не зупиняючись, ніби виплюнутий синьою телефонною будкою із помальованою стінкою, до самого початку вулиці Горбатова. Захеканий, Льоша присів на лавку під вокзалом. З того боку будівлі оголошували електричку, а тимчасом у глибині вулиці Горбатова почулася тривожна сирена. Льоша Солдатов нервово крутнув головою

вбік, схопився на ноги і швидко рушив до електрички. У переповненому перекупками вагоні він чув, як шалено калатає його серце.

За вікном вітер здійняв куряву. Електричка рушила. "Масло, маргарин слівочний... Ковбаса копчюная... Ліст лавровий, перець чорний, перець душистий" – багатоголосно зарядили перекупки.

"Гм", – про щось мрійливо подумав Льоша і по-дитячому наївна посмішка розлилася його сіруватим обличчям.

by fish_ua

Козак запалив люльку, набрав повні груди солодкого диму і сумно подивився на гнідого. Кінь роздвоївся на двох коників поменше.

– Ех, друже мій вірний, – Мамай погладив густу гриву одної з конячих іпостасей і чомусь поцілував її в шию. – Ну що ти про це знаєш?

– Фррррр – відповіла друга нецілована половина коня.

– От бачиш, – докірливо додав Мамай, фокусуючи погляд на кобзі. Ноги зробились важкими, він сів на траву. Душа хотіла співати, як і належить душі козака, коли їй сумно.

А я біідний, безталаанний,

Степ широокий – то ж мій сваат,

Сивий кооник – то ж мій брат.

Вся родина – шаабля й лююлька.

– ...призводить до серцево-судинних захворювань, викликає імпотенцію та вбиває краплиною коня, – підказав солісту захриплий голос незрозуміло звідки.

Мамай озирнувся і підозріло подивився на дуб. Якийсь час він сидів мовчки, потім ще раз затягнувся духмяним димом і продовжив.

Їхаав коозаак наа віійноонькуу,

Скаазаав, проощаай, діівчиіноонькоо.

Їїду в чуужу сторононьку.

Чорнобривонько, прощаай.

– Ля-бемоль у цьому місці, будь ласка, – знову порадили вже глибоким грудним баритоном збоку. – Не дивно, що вона від тебе пішла. Рима слабенька, цілуватись не вмієш.

Мамай повернувся на голос, кобза випала з рук.

– Подумай, – продовжував Гнідий, – цілими днями сидиш під деревом, відлякуєш татар ненастроєною кобзою та іншими ненав'язливими способами захищаєш рідний край. Жінкам увага потрібна, а в тебе одні вороги з верлібрами в голові.

Мамай здивовано підняв брови.

– Ні-ні, тільки не питай мене, що таке верлібри, не люблю цього, – драматично попросив кінь. – Головне, не забувай, що життєво необхідна проблема синтезу двох частин української душі повинна реалізуватись у твоєму міфічному образі. При всій узагальненості ти дуже близький до життя, втілюєш як духовну, так і матеріальну силу народу.

Мамай почухав за оселедцем.

– Духовну бачу, – кінь скептично оглянув Мамая від кобзи до люльки. – Матеріальна де? В інших вже і хата давно, дерев насадили на цілий вишневий садочок, дітей не перерахуєш, кінь останньої породи. А в тебе? Ворогів повний Кримський півострів, кам'яні скіфські баби і я – пробіг триста тисяч без капремонту. Ну кому ти такий потрібний крім Батьківщини?

Мамай сумно подивився на самотню скіфську кам'яну бабу на горбочку за дубом і згадав Галю.

– Та будь ти мужиком врешті-решт! Підмани її, вкради, відвези на край світу. Запроси на чай хоча б, шарлотку якусь там спечи спеціально для неї. Яйця, трохи меду, борошно, кілька кислих яблук, пачка маргарину – все! А потім серце підкаже. Романтика та інша ботва – жінки на це ведуться.

Мамай захоплено дивився на коня, уважно слухав і мотав вус.

Наступного дня він приїхав на подвір'я до крамаря.

– Ей, а відсип но мені знов отого вчорашнього тютюну побільше! – крикнув козак і змовницьки подивився на гнідого. – І пачку чаю!

– Фррррр, – схвалив вибір кінь.

На Гнідому, перекинута через сідло, лежала зв'язана і підманута Галя.

– Ти випадково не знаєш, що таке пачкамаргарину? – Поцікавився в неї Мамай перед тим як рушити.

– Чого тільки басурмани не вигадують. Турецьке, напевно, щось. Або китайське. Додаш краще яготинського масла. Ну поїхали вже, – попросила дівчина і закохано кліпнула на Мамая величезними чорними очима.

І вони поїхали.

– А що далі? – сонно поцікавилось маленьке лошатко у Гнідого.

– Далі? – Гнідий почесав копитом за вухом. – Далі вони їли шарлотки довго і щасливо. І померли в один день.

– Яка гарна казка, – сказало мале, закриваючи очі. – А козаки справді вміють розмовляти?

– Кажуть, вміли колись. Давно-давно... Поки не перевелися. А тепер спи. – Гнідий поцілував мале в шию і пішов розпрягати Мамая.

by poterchatko